Informatieblad

Priesterbroederschap St. Pius X

nr.116 juli / augustus 1996

I.S.S.N.: 0924-6762

verschijnt
10x per jaar
- Brussel X -

➪ De levende en strijdende Traditie p. 3

➪ De priester is een tweede Christus p. 13

Gij zijt priester in eeuwigheid
volgens de orde van Melchisedech

Informatieblad
• *Het tijdschrift van de hoop*

Uitgeefster:
Priesterbroederschap
St. Pius X

Voor N E D E R L A N D:
Verantwoordelijke Uitgever:
E.H. M. Grün,
Priorij St. Clemens,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.
Voor uw g i f t e n :
giro-rekening 39 90 790
t.n.v. Stichting St. Jozef,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen
of ABN-Amrobank Nuenen,
rekening 44 53 58 076
t.n.v. Stichting St. Jozef,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.

Het Informatieblad wordt U op aanvraag ***gratis*** toegezonden.Uw giften tot ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X. Gebruik daarvoor a.u.b. de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

Voor B E L G I E:
Verantwoordelijke Uitgever:
E.H. Bernard Lorber,
Christus Koning Priorij,
Eendrachtstraat 37-39, 1050 Brussel.
Voor uw g i f t e n :
Bankcheques aan
V.W.Z. Belgische vrienden van de
Priesterbroederschap H. Pius X,
Eendrachtstraat 37-39,1050 Brussel
of storten op
bankrekening 210-0048228-71
Generale Bankmaatschappij in Brussel
of op
postcheque rekening
000-0984841-97.

Het Informatieblad wordt u op aanvraag toegezonden tegen een minimumbijdrage van 500 Belg. Francs per jaar.

Geachte Lezers.

Op woensdag 8 mei 1996 verscheen in "De Telegraaf" een artikel onder de titel "Simonis wil steun moskeeën". Volgens dit artikel had kardinaal Simonis tijdens een ontmoeting van roomskatholieke kerkleiders met partijleden van het CDA om subsidies voor de ruim 350 moskeeën in Nederland gevraagd.

Behalve van enkele conservatieve katholieken is er geen reactie op zo'n onbegrijpelijke uiting van de kant van een kardinaal gekomen. Niet alleen dat vertegenwoordigers van de kerkleiding gelijkheid van alle godsdiensten propageren, zij blijken nu al de bevordering van vreemde, foute godsdiensten boven het behoud van de eigen, ware godsdienst voor te trekken. Enkele jaren geleden zou men zich naar aanleiding van zo'n uiting nog afgevraagd hebben, of het bij de kardinaal niet eerder om een vijand van de katholieke Kerk gaat. Maar vandaag maakt niemand zich er zorgen over, allen zijn accoord, allen gaan braaf verder navolgen zonder te beseffen, dat zij hun eigen godsdienst gaan afbreken.

Dat zeiden tenminste de pausen voor het Concilie nog: "dat de mens in de maatschappij aanspraak mag maken op een absolute vrijheid betreffende godsdienstige opvatting is de vernietiging van de katholieke godsdienst" (paus Pius VI, 10 maart 1791). Paus Gregorius XIII liet naar aanleiding van de overwinning op de Turken in de slag bij Lepanto op 7 oktober 1571 het feest van de H. Rozenkrans vieren. Want de H. paus Pius V heeft geheel de christenheid de rozenkrans laten bidden om het christelijk Europa voor de Islam te sparen.

De beste reactie die ons overblijft tegenover deze uitspraak van kardinaal Simonis, is het rozenkransgebed. Wij moeten de stem van de grote heilige paus Pius V horen en volgen en ter bescherming van ons geloof de rozenkrans bidden. Laten wij de Koningin van de H. Rozenkrans smeken, dat toch vele katholieken eindelijk begrijpen waartoe het verderfelijk oecumenisme leidt, namelijk tot de vernietiging van onze door God zelf gestichte godsdienst.

Met priesterlijke groeten en zegen,

pater M. Grün

DE LEVENDE EN STRIJDENDE TRADITIE

Voordracht gehouden door monseigneur Bernard Tissier de Mallerais, ter gelegenheid van de 750ste verjaardag van de instelling van Sacramentsdag

Luik - 16 mei 1996 - Onze-Heer-Hemelvaart

Pontificale H. Mis bij de viering van het 750-jarig jubileum van Sacramentsdag in Luik. Celebrant: mgr. B. Tissier de Mallerais

Het modernistische Rome verklaart ons schismatieken, zogezegd omwille van onze verkeerde interpretatie van de traditie. Welnu, ik ga u integendeel bewijzen dat wij, de gelovigen van de Traditie, de werkelijke ware opvatting koesteren van de Traditie en dat bijgevolg diegenen die ons schismatiek verklaren, neomodernisten zijn met een totaal verkeerde evolutieve opvatting van de Traditie, die zij de "levende traditie" noemen.

De ware opvatting van de Traditie: onveranderlijke bron van leven

De Traditie is wezenlijk onveranderlijk, niet te wijzigen. Dit is geenszins een beletsel om levend te zijn - wij zullen aantonen waaruit dit bestaat - en is evenmin een beletsel om een homogene vooruitgang te boeken. Laten wij het eerste punt onderzoeken.

De Traditie is wezenlijk onveranderlijk

Tijdens het pontificaat van paus Pius XI, in 1929, heeft kardinaal Billot een boek geschreven met de titel: *"de immutabilitate traditionis contra modernam haeresim evolutionismi"* (de onveranderlijkheid van de Traditie in tegenstelling met de ketterij van het evolutionisme).

"De onveranderlijkheid van de Heilige Traditie!" Dit is geen verzinsel, maar de meest klassieke leer van de Kerk: de Traditie verandert niet. Inderdaad, het woord 'traditie' stamt uit het Latijnse werkwoord *'tradere'* dat 'overleveren' betekent. Welnu, de Traditie is een 'overdracht', namelijk de overdracht van de Geloofsschat, die bijgevolg geen enkele wijziging dulden kan. Moest er een verandering plaatsgrijpen tijdens of in deze overdracht, dan is dit een verraad, een vervalsing van de Geloofsschat. Dit geldt reeds voor de volkstradities, in de folklore, ...; en des te meer dus geldt het voor de Geloofsschat van de goddelijke Openbaring, namelijk de schatten van de waarheden geopenbaard door de Profeten, door Onze Heer Jezus Christus, door de Apostelen en daarmee houdt het op; daar eindigt het. De geopenbaarde Geloofsschat is inderdaad afgesloten bij het overlijden van de laatste Apostel. (...)

De Heilige Pius X, in het decreet *"Lamentabili"* van 3 juli 1907, veroordeelt het volgende voorstel (nr.21): *"De Openbaring, voorwerp van het katholiek geloof, eindigde niet met de Apostelen"*. Dit voorstel werd veroordeeld omdat het betekende dat er nog andere openbaringen zouden geweest zijn, die nadien de Openbaring van de Apostelen zouden vervolledigd hebben. Het magisterium van de Kerk heeft dus als enige rol deze Geloofsschat van de Openbaring heilig en trouw te bewaren en te onderwijzen. Dit wordt aangetoond door de tekst van het decreet *"Pastor aeternus"* van het Eerste Vaticaans Concilie: *"De bijstand van de Heilige Geest werd aan de opvolgers van Petrus niet beloofd met de bedoeling dat ze een nieuwe leer zouden verkondigen, maar wel om met deze bovennatuurlijke hulp de Openbaring van de Apostelen in heiligheid te bewaren en getrouw deze Openbaring, die de Geloofsschat is, te verkondigen"*.

Paus Pius IX, die voorzitter was van het Eerste Vaticaans Concilie, had reeds enige jaren tevoren in zijn Encycliek *"Qui pluribus"* van 1846, de veroordeling uitgesproken van de progressistische dwaling van diegenen die beweerden dat de leer moest evolueren naargelang de vooruitgang van de menselijke kennis. De woorden van Z. H. Pius IX zijn brandend actueel: *"Het bedrog is minstens even groot ... wanneer de vijanden van de goddelijke Openbaring, terwijl ze lofbetuigingen uiten van de menselijke kennis en de vooruitgang ervan, met een werkelijk ongehoorde durf en heiligschennis trachten dit bedrog in de katholieke leer in te voeren, alsof onze godsdienst niet Gods werk was, maar het werk van mensen of een soort filosofische vondst die door menselijke hulpmiddelen kan vervolmaakt worden"*.

Met vastberadenheid moeten wij dus trouw blijven aan de wezenlijke onveranderlijkheid van de goddelijke Traditie: deze Geloofsschat moet trouw overgebracht worden en daarmee uit. Vervolgens kunnen wij uitleggen waarin een bepaalde vooruitgang bestaat, maar het principe moet klaar en duidelijk vastgelegd worden en wij moeten er ons stevig aan houden, want zonder overeenstemming hiermee van het begin af kunnen wij niet verder gaan.

De Traditie is levend omdat iedereen ervan leeft

Deze wezenlijke onveranderlijkheid neemt niet weg dat de Traditie levend is. De modernisten spreken van "levende traditie". Wij spreken daar ook van, maar niet op dezelfde wijze, zoals het dadelijk merkbaar wordt.

Wat wij verstaan onder "levende Traditie" is als volgt: *"Dat de Traditie onveranderlijk blijft is geen beletsel om levend te zijn, namelijk omdat de katholieken van vroeger, van heden en van de toekomst van de Traditie leven. Zo is de Traditie levend, omdat men ervan leeft"*.

Men kan de geschiedenis van de Kerk bestuderen om te ontdekken hoe elke eeuw van de Traditie heeft geleefd en nieuwe heiligen heeft voortgebracht. Het besluit van zulk een studie - die helaas buiten de perken valt van een conferentie - is dat niet de minste vooruitgang kon genoteerd worden op gebied van heiligheid, noch in de wijze van heiligheid noch in het aantal of in de graad van heiligheid van de heiligen. Het tegenovergestelde beweren is een onwaarheid Dat is dan geen geschiedenis, maar ideologie.

Levendigheid van de Traditie

Ondanks alles is er in de Traditie een bewonderenswaardige bekwaamheid van aanpassing aan alle dwingende omstandigheden. Het komt er op aan de eeuwige en onveranderlijke principes toe te passen op de problematiek en op de noodwendigheden van elke eeuw. Het Concilie van Nicea is niet hetzelfde als het Concilie van Florence, en dit laatste verschilt van het Concilie van Trente, dat eveneens niet hetzelfde is als het Eerste Vaticaans Concilie. De toepassingen zijn verschillend, maar de principes zelf bleven onveranderd. Bijgevolg bestaat er een levendigheid van de Traditie in die zin dat ze toepasselijk is op elk tijdperk. De Traditie is levend, vooral omdat ze met ijver de dwalingen van elk tijdperk bestrijdt en zich inzet tegen de gevaren die elke eeuw kent en die de zielen bedreigen. Aldus sprak Z. H. Pius IX in zijn brief aan de aartsbisschop van München in 1862 *"Gravissimus inter"* - deze brief wordt vermeld met onderlijning van de belangrijkste woorden - : *"De Kerk, door haar goddelijke instelling, heeft de plicht met grote bezorgdheid de goddelijke Geloofssschat onge-wijzigd en ongeschonden te bewaren. Ze moet zonder verpozen en vastberaden over het heil van de zielen waken en met alle macht zorgen dat al wat het geloof tegenspreekt of op enigerwijze het heil van de zielen in gevaar brengt, verwij-*

derdenuitgeschakeld wordt".

Ziedaar de echte toepassing! De leer bezit deze prachtige toepassingsmogelijkheden: veroordelen, uitschakelen en verwerpen al wat het Geloof en het heil van de zielen bestrijdt.

Het vals "aggiornamento" van Vaticanum II

Wat de pausen te allen tijde hebben gedaan vóór Vaticanum II, werd helaas in dit laatste concilie niet gedaan, maar wel het tegenovergestelde: men wou niets meer veroordelen en men sprak van "aanpassing", van "aggiornamento". Het is echter een valse aanpassing! Het bewijs hiervan is wel te vinden in het feit dat men heeft geweigerd de hedendaagse dwalingen, bijvoorbeeld het communisme, te veroordelen. De 450 handtekeningen, door monseigneur Lefebvre verzameld, bleven in een la liggen. Men wilde het communisme niet veroordelen! Men wilde evenmin de andere hedendaagse dwalingen veroordelen, zoals het liberalisme, het modernisme, enz... Men weigerde de geopenbaarde Geloofsschat toe te passen op het huidige gevaar dat de zielen bedreigt. De ongelooflijke bewering van aanpassing van het modernisme is totaal zinloos!

Vaticanum II heeft een aanpassing willen verwezenlijken van een principewijziging, een kunstmatige principewijziging in protestantse en modernistische zin. De katholieke toepassingen zijn nooit wijzigingen; ze zijn eenvoudigweg de toepassing van onveranderlijke principes aan de dwingende omstandigheden; principes zijn levend juist omdat ze toepasselijk zijn en blijven, dat is alles! Precies omdat de overdracht levend is, dus toegepast, kan de Kerk uit haar steeds onveranderlijke schat te allen tijde nieuwe voorstellen putten: de nieuwe veroordelingen van ketterij bijvoorbeeld of de nieuwe dogmatische bepalingen die, omwille van de noodzaak, in een of ander tijdperk, hetzij een dwaling verwerpen, hetzij een dogma met groter nauwkeurigheid omschrijven. Een voorbeeld hiervan is de bepaling van het Concilie van Trente tegen de protestantse dwaling dat de H. Mis een *"waarachtig en werkelijk offer"* is. Dit is een toepassing van onveranderlijke principes aan de noodwendigheden van een tijdperk. Wat Vaticanum II gedaan heeft, is totaal verschillend, aangezien de principes zelf overboord werden geworpen, onder voorwendsel van aanpassing aan de geestesgesteldheid van de moderne wereld. Indien een waarachtige aanpassing wordt doorgevoerd, dan is de aanpassing in strijd met de dwalingen die moeten verworpen worden en in strijd met de gevaren die het eeuwig heil bedreigen.

Het is wenselijk te weten te komen hoe de Traditie in de loop der tijden een homogene ontwikkeling heeft gekend.

De homogene ontwikkeling van het dogma

Het is precies de toepassing of beter gezegd de noodzaak om de noden van elk tijdperk te beantwoorden, om de zielen tegen de dwalingen, die elk tijdperk kent, te beschermen, die de drijfveer is, onder leiding van de H. Geest, bepaalde ontwikkelingen van de leer toe te passen, zoals bij wijze van voorbeeld de nieuwe dogmatische bepalingen. Opgelet echter! Zulk een ontwikkeling is homogeen, dus gelijksoortig en dus geen verandering, in tegenstelling met de modernisten die een evolutieve verandering, dus een soortwijzigende verandering nastreven. De homogene vooruitgang van de Traditie is in geheel de Kerk een vooruitgang in de nauwkeurigheid en van de scherpte van de uiteenzetting.

1. Wat voorheen werd geloofd, wordt later afgezonderd. Het is een bijschaving zoals het gebeurt met een diamant, wanneer hij juist is opgedolven en niet bijster mooi is. Hij wordt dan geslepen in honderden vlakken, zodat onder alle richthoeken duizenden weerspiegelingen kunnen gezien worden. Essentieel is het echter dezelfde diamant gebleven met eenvoudigweg een vooruitgang door de bewerking, maar geen enkele vooruitgang in de nauwkeurigheid.

2. Er bestaat ook een vooruitgang in de uiteenzetting. Dit is de overgang van wat stilzwijgend wordt begrepen naar het klaar en duidelijk uitgedrukte. Wat men stilzwijgend en onbewust geloofde, wordt dan openlijk beleden. Een voorbeeld hiervan is het primaatschap van de rechtsbevoegdheid van de paus over alle bisschoppen van de wereld. Dit werd steeds geloofd, anders ware de Kerk ten onder gegaan. Dit geloof was echter impliciet. Sedert het Eerste Vaticaans Concilie is het expliciet, dus uitwendig, duidelijk uitgedrukt. In het Oude Testament is het Gods Openbaring zelf die van impliciet naar expliciet overgaat; in het Nieuwe Testament is die Openbaring afgesloten en dan is het de voorstelling van deze Openbaring door de Kerk die expliciet wordt; er is dus een vooruitgang in de uiteenzetting van de Artikelen van het Geloof, maar geenszins in de Artikelen zelf. Men komt enkel tot een veranderde uiteenzetting van de geloofswaarheden.

Tot besluit kan men zeggen dat de ontwikkeling homogeen is. Deze ontwikkeling is als een ontluikende bloemknop, als een opgerold papier dat zich ontvouwt, als een verfrommeld blad dat zich ontwikkelt, maar steeds hetzelfde blad blijft. Dit betekent dus een ontplooiing, maar geen verandering, aangezien deze ontplooiing impliciet was van in de aanvang.

Men noemt deze ontwikkeling juist homogeen, omdat er geen verandering van aard plaatsgrijpt. Het blijft dezelfde stof, eenzelfde werkelijkheid die tot ontplooiing komt in haar bijzonderheden.

De onovertrefbare top

Tenslotte is deze homogene ontwikkeling van dien aard dat ze zich richt naar een verder onovertrefbare top, die de juiste weergave is van de bepaalde waarheid. Zodra een waarheid aldus bepaald is, het weze "ex cathedra" door de paus of in een oecumenisch concilie (bijvoorbeeld de Onbevlekt Ontvangenis van Onze Lieve Vrouw door Pius XII), dan bereikt deze waarheid een onovertrefbare top en is er geen verbetering meer mogelijk.

De aldus bepaalde waarheden, zo leert de katholieke leer, kunnen niet hervormd worden en kunnen bijgevolg, zodat men ze steeds in dezelfde zin moet geloven en aanvaarden *"in eodem sensu eademque semper sententia"*, zoals het uitgedrukt wordt in de anti-modernisteneed. Deze waarheden werden tot uitdrukking gebracht met de hulp van de H. Geest en kunnen geen verdere ontwikkeling ondergaan, zelfs niet in hun formulering: de dogmatische formules en de hierin aangewende woorden kun-

nen niet verbeterd worden. Een voorbeeld hiervan is het woord "transsubstantiatie" om de verandering uit te drukken van het brood en de wijn in het Lichaam en Bloed van Onze Heer in de H. Mis. Het Latijnse woord "conversio" = "verandering" heeft een zeer algemene betekenis van verandering van een staat in een andere, maar dat volstond niet. Men heeft met nauwkeurigheid moeten omschrijven dat het een transsubstantiatie was, dus geheel de zelfstandigheid van het brood wordt het Lichaam van Christus, geheel de zelfstandigheid van de wijn wordt het Bloed van Christus. Welnu, in deze uitdrukking is niet de minste plaats meer tot verbetering. Men zal nooit een andere formulering kunnen indenken, omdat het een diamant is door de H. Geest geslepen. Alle latere ketters zullen trachten een ander woord te vinden, zoals pater Schillebeeckx onlangs sprekend van een transsignificatie, zo in de ketterij belandt. Aldus zal de Kerk telkens weer in elk nieuw geformuleerd dogma deze onovertrefbare top vinden. Dit betekent dat er nog waarheden zijn die nog geen homogene ontwikkeling hebben gekend. Dat belet niet dat globaal genomen de leer van het Geloof een homogene ontwikkeling ondergaat en dat er nog verbeteringen kunnen optreden door een grotere nauwkeurigheid of een betere uiteenzetting van de punten die nog niet volmaakt bepaald werden.

Ontwikkeling en verandering

Door deze betiteling moeten wij verstaan hetgeen de H. Vincentius van Lérins zei in zijn beroemd werk *"Commonitorium"*, dat de onveranderlijkheid van de Traditie bevestigt, evenals de homogene ontwikkeling van de Traditie. Het luidt aldus: *"Wellicht zou men kunnen vragen: "Is er dan geen enkele vooruitgang in de godsdienst?" Voorzeker is er vooruitgang en een grote vooruitgang zelfs. Wie is zo jaloers op de mensen en zo Godhatend om zulk een vooruitgang tegen te werken? Het is bijgevolg zo dat een werkelijke vooruitgang bestaat in het Geloof, maar absoluut geen enkele verandering".*

De H. Vincentius is zeer actueel en hij geeft antwoord aan de modernisten dat er vooruitgang is zonder echter enige wijziging: *"De vooruitgang bestaat als een bepaald onderwerp dieper wordt onderzocht, verandering is echter het onderwerp vervangen door een ander".*

Een verandering is onaanvaardbaar in de Traditie, in de Geloofsschat.

"Dit is de reden", zo schrijft de H. Vincentius, *"waarom de kennis en de wijsheid steeds moeten toenemen bij ons allen, in het algemeen en in het bijzonder, zowel bij de individuele mens als in geheel de Kerk, volgens de loop der tijden en volgens de leeftijd, maar enkel en alleen in steeds dezelfde betekenis". "In eodem dogmate, eodem sensu, eademque sententia".* [Een zegswijze die woord voor woord werd overgenomen in Vaticanum I en in de anti-modernisten-eed (n.v.d.red.)]

De H. Vincentius dringt dus aan op continuïteit. Vooruitgang is homogeen (gelijkaardig) en dus is er geen verandering.

De homogene ontwikkeling van de Liturgie

De Liturgie heeft insgelijks een homogene ontwikkeling gekend. De Mis, die men "van de H. Pius V" noemt, is de voleinding van eeuwen liturgische vooruitgang die de gebeden van de *"Ordo Missae"* geschaafd hebben, één voor één, om tenslotte te komen tot dit onvolprezen juweel dat de H. Pius V heeft verwezenlijkt. Het essentiële van deze H. Mis, namelijk de Canon, was reeds voltooid ten tijde van de H. Gregorius de Grote (paus van 590 tot 604). Nochtans was er voorheen een secundaire ontwikkeling verwezenlijkt, zoals deze die aan het Offertorium werd toegevoegd. Wij verzekeren dus absoluut niet dat de H. Mis van de H. Pius V uit de hemel is neergedaald, want dat zou niet overeenstemmen met de werkelijkheid. Deze H. Mis zal haar vervollediging kennen van de 11de tot de 14de eeuw. Maar wanneer de H. Pius V ze heeft gecodificeerd in zijn Bulle *"Quo primum"* is het een onovertrefbaar summum geworden. Ze is de volledige uitdrukking van de dogma's van de H. Mis (De werkelijke tegenwoordigheid, het eucharistisch Sacrificie, echt Offer, maken een eenheid uit met het Kruisoffer). En deze H. Mis is tevens de volledige liturgische uitdrukking van de diepe verering die moet bestaan voor hetgeen in deze H. Mis gebeurt. De H. Pius V heeft trouwens deze Ordo Missae derwijze gecodificeerd dat ze een onoverkomelijke hinderpaal vormt tegen de protestantse ketterij en tegen alle toekomstige ketterijen.

Bijgevolg moet men aanvaarden dat deze H. Mis een onovertrefbare uitdrukking is van het Geloof en van de Aanbidding. Dientengevolge is het brouwsel van Paulus VI en zijn deskundigen, onder wie monseigneur Bugnini, die een nieuwe mis opstelden door het herinvoeren van vroegere formuleringen die de H. Pius V niet bewaard had, iets totaal kunstmatigs. Dit is geen homogene ontwikkeling, ze is artificieel en gedwongen. Het is dus zeker geen vooruitgang, maar een werkelijke dwaling. Het is evenmin een grotere nauwkeurigheid van de geloofsbepaling, integendeel, het is een achteruitgang: de dogma's komen veel minder tot uitdrukking en de werkelijke tegenwoordigheid wordt veel minder benadrukt, terwijl het Offer duister wordt. Men gaat van het expliciete naar het impliciete, van het heldere naar het dubbelzinnige: dat is het tegendeel van een homogene ontwikkeling, die een vooruitgang is in het expliciete. De nieuwe mis is het tegenovergestelde van een vooruitgang en daarom weigeren wij de nieuwe mis en vragen wij tevens uitdrukkelijk om nooit deze nieuwe mis bij te wonen, tenzij in de onvermijdelijke naleving van sommige verplichtingen en alsdan zal dit bijwonen van passieve aard zijn. Wij mogen de nieuwe mis niet bijwonen, want ze is geen uitdrukking van het Geloof noch van de eerbied die aan het H. Misoffer verschuldigd is. De nieuwe mis *"verwijdert zich op indrukwekkende wijze"* van het dogma van de H. Mis, bepaald in het Concilie van Trente (Sessie 22), zoals de kardinalen Ottaviani en Bacci het lieten weten in een schrijven gericht aan Paulus VI.

De "levende traditie" van de neomodernisten

Beschouwen wij nu de evolutieve conceptie van de zogenaamde levende traditie van de conciliaire kerk. Wat bedoelen de modernisten met "levende traditie"? Daarin zien ze een niet homogene evolutie, dus een verandering. Voor de conciliaire kerk is de term "levende traditie" niet een onschendbaar doorgeven van de Geloofsschat, die zich op homogene wijze ontwikkelt door de ver-

dieping van de leer. Neen! Dat betekent de term niet voor de modernisten! Voor hen is "levende traditie" een evolutieve traditie en zulks volgens een dubbele ontwikkeling:

1. Het opslorpen van vreemde elementen inde Openbaring door toevoeging van buiten uit.
2. Het expliciete naar het dubbelzinnige verdrijven of met andere woorden twijfelachtig maken wat tot nog toe helder was.

Dit tweede punt hoeft niet verder ontwikkeld te worden. De ommekeer van het heldere naar het dubbelzinnige in de nieuwe mis is al te duidelijk. De veelvuldige katholiek-protestantse en katholiek-orthodoxe uitspraken zijn zelfs bronnen van dubbelzinnige teksten, *waarbij de waarheid en de dwaling samengaan in het teken van de dubbelzinnigheid.*

Laten wij het hebben over de eerstgenoemde ontwikkeling, namelijk over de evolutie van de traditie door opslorping, volgens de modernisten, van vreemde elementen door de Openbaring. Het Tweede Vaticaans Concilie laat die bedoeling blijken in een wellicht te weinig gekende verklaring:

"Het concilie stelt voor in eerste instantie een oordeel te vellen volgens het licht (van het Geloof) aangaande begrippen die door onze tijdgenoten zeer hoog geacht worden en deze begrippen aan hun goddelijke oorsprong te verenigen" (*Gaudium et Spes*, nr. 11).

Welke zijn dan deze begrippen die zo hoog geacht worden door onze tijdgenoten? Deze begrippen of waarden, zoals Roger Aubert, een priester, een voorloper van het concilie, zegt, zijn de democratie en de vrijheid. Het komt er dus op aan deze begrippen aan de leer van de Kerk toe te voegen en ze aldus toe te voegen aan hun goddelijke oorsprong. Verder leert het concilie nog:

"Inderdaad, deze begrippen (van onze tijdgenoten) zijn, in de mate dat ze uit het menselijk geslacht stammen, een gave van God, dus uiterst goed, maar soms worden ze, door de verdorvenheid van het menselijk hart, vervormd, zodat ze moeten gezuiverd worden".

Bijgevolg, zodra ze gezuiverd worden, zijn begrippen als "vrijheid", "democratie", "rechten van de mens", enz. waardevol en moeten ze opgenomen

Sacramentsprocessie door de straten van Luik

worden in de katholieke leer.

Dus, al deze nieuwe "leken dogma's" van de Revolutie, de zogenaamde Franse Revolutie, namelijk vrijheid, gelijkheid, broederschap, mensenrechten, enz., dit alles moet in de katholieke leer opgenomen worden en aldus komt men tot geloofsvrijheid, gewetensvrijheid, ideologisch pluralisme van de Staat, vrije ideologische mededinging, door Johannes Paulus II verdedigd in zijn toespraak te Straatsburg, in verband met Europa, hierbij de stelling vooropzettend dat tenslotte het communisme een gelukkige kans uitmaakt voor de Kerk, een soort mededinging tussen twee elkaar bestrijdende ideologieën , enz... .

Welnu, beste vrienden, deze opslorping van al die twijfelachtige begrippen, die niets gemeens hebben met de Openbaring, vormt een weerzinwekkende en dus verfoeilijke heiligschennis van de Geloofsschat en daarenboven door de pausen veroordeeld. Ziehier wat kardinaal Ratzinger voorstelt als commentaar op nr. 11 van *"Gaudium et Spes"*:

"De zestiger jaren brachten de problemen aangaande het verwerven van de beste tot uitdrukking gekomen begrippen (waarden) van twee eeuwen liberale cultuur. Alhoewel deze begrippen tot stand kwamen buiten de Kerk, kunnen ze toch hun plaats vinden, na zuivering en verbetering, in de aanschouwing van de wereld. Dit is precies wat ze hebben gedaan."

Onder voorwendsel van aanpassing van de traditie en de Openbaring aan de hedendaagse geestesgesteldheid heeft men bijgevolg in de katholieke leer de hedendaagse gedachtengang doen binnendringen. Deze zogenaamde aanpassing van de valse principes van het liberalisme en van de Revolutie werden veroordeeld door de pausen Pius VI, Pius VII, Gregorius XVI, Pius IX, Leo XIII en de H. Pius X.

De voorlopers

Wat Vaticanum II in *"Gaudium et Spes"* nr. 11 verkondigt, vindt men in de werken van kardinaal Congar en tevens bij een priester - reeds vermeld - namelijk de specialist in Kerkgeschiedenis Roger Aubert. Beide schreven hun werk rond 1950, 15 jaar voor *"Gaudium et Spes"*, zodat ze werkelijk voorlopers waren van het concilie. *"Gaudium et Spes"* is een echte impliciete overname uit het werk van Yves Congar, die schreef:

"De progressieven van de 19de eeuw (bijvoorbeeld Lamennais, de liberale held van vorige eeuw) namen zonder meer begrippen over om ze in het christendom binnen te loodsen - met de gedachte deze begrippen te kunnen dopen wellicht - alhoewel ze allen bepaald werden in een andere wereld, vaak vijandig tegen het christendom en nog vervuld van een totaal andere geestesgesteldheid (...). De Kerk verzoenen met een bepaalde moderne wereld (wat globaal door de Syllabus van 1864 veroordeeld werd) *kan niet verwezenlijkt worden door dit gedachtengoed ongewijzigd in de Kerk te doen doordringen. Zulks*

veronderstelde een verdiepingswerk waardoor de tijdloze principes van het katholicisme een nieuwe ontwikkeling konden ondergaan met opslorping van de volwaardige inbreng van de moderne wereld, nadat deze inbreng ontstoft en desnoods gezuiverd werd."

De laatste zin werd in *"Gaudium et Spes"* nr. 11 overgenomen.

Men heeft hier dus een werkelijke ontwikkeling van de leer door inbreng van de liberale begrippen, wat bijgevolg absoluut onaanvaardbaar en onmogelijk is.

Het is trouwens een illusie deze moderne theorie te willen ontstoffen en zuiveren. De pausen hebben dit alles eenvoudigweg verworpen zonder de minste poging tot ontstoffen en zuiveren. De pausen handelden dan ook terecht. Maar pater Congar wist alles veel beter dan al die pausen die deze dwaling definitief hadden veroordeeld. Hij (Congar) schreef dit in 1950 en een jaar later nam Roger Aubert de theorie over met inbegrip van de zuivering en opslorpingsgedachte:

"De medewerkers van l'Avenir (dagblad van Lamennais), zo schreef Aubert, *hadden te weinig zorg gedragen om de begrippen te herdenken, zodat ze na de vereiste zuiveringen opgenomen zouden worden in het christendom, alhoewel ze buiten de Kerk werden bepaald en ontwikkeld, en zelfs in een voor de Kerk vijandige geest".*

Zoals de lezer het zal merken. herhaalt de éne modernist de theorieën van een andere modernist met de bedoeling aldus de valse begrippen meer omvang te geven. Welnu, nooit zal de Kerk de veroordeelde begrippen kunnen opfrissen en opslorpen.

Goddeloosheid

Een leerling van Congar en Aubert, pater jezuïet Bernard Sesboué neemt dan eveneens de theorie over ondanks de veroordeling van zo vele en grote pausen. Pater Sesboué schrijft:

"Het dramatische van de pontificale verklaringen (bijvoorbeeld van de Syllabus) *ligt in een totaal gemis van onderkenning van het element van de christelijke waarheid, dat te vinden is in de eisen die terzelfdertijd als aanvallen tegen de godsdienst en als opstand tegen de rechten van God (...). Aldus werd lange tijd het ideaal van de mensenrechten geweerd, omdat men er niet in slaagde de verre erfenis van het Evangelie erin te herkennen."*

Welnu, nee, de pausen hadden geen tekort aan onderscheidingsvermogen. Ze hebben die dwalingen veroordeeld en ze blijven veroordeeld. De valse begrippen (waarden) werden onaanvaardbaar verklaard voor de katholieke leer. Beweren dat de pausen verkeerd optraden en bijgevolg beweren dat de liberale *"waardevolle begrippen"* veroordelen verkeerd was, is een flagrante goddeloze bewering en een belediging van de pausen, een onrechtvaardigheid en een leugen. De pausen deden hun plicht met bijstand van de H. Geest, zodat ze met ijver elke poging hebben verijdeld die verzoening nastreefde van de Kerk met de Revolutie. Deze pausen waren de echte en geloofwaardige getuigen van de Traditie, die waarachtig levend is, omdat ze tevens strijdend is.

Gevolgen van onvruchtbaarheid en dood

De trouwe overlevering van de Traditie is de allereerste voorwaarde van geestelijke vruchtbaarheid, zodat onvruchtbaarheid het onfeilbare kenmerk is van ontrouw in deze overlevering. De Heer leert het ons, wanneer Hij spreekt van de valse profeten:

"Aan hun vruchten zult gij ze herkennen. Vindt men immers druiven op de doornen? Of vindt men vijgen op de distels? Aldus draagt elke goede boom goede vruchten, de slechte boom echter draagt slechte vruchten" (Matt. 7, 17-18).

God zij dank, in ons midden vindt men vruchten, goede vruchten, wat dus bewijst dat de boom goed en de Traditie authentiek is. Deze boom is vruchtbaar in de ijver voor eigen bekering in de Geestelijke Oefeningen en voor de bekering van de evennaaste door apostolische werken. Er zijn in ons midden vele en heilige roepingen.

Daarentegen stelt men gemakkelijk vast dat overal waar de Traditie verraden werd de onvruchtbaarheid heerst. Ouders zonder kinderen, christenen die niet meer trouwen; er zijn geen kroostrijke gezinnen meer, dus geen roepingen; de seminaries zijn gesloten en de noviciaten ledig. De kerken staan te koop. Men is in volle geloofsafval in de jeugdige generatie, die massaal teloorgaat, omdat het Geloof niet meer verkondigd wordt. Het neomodernisme is de dood van de Traditie, die niet meer wordt doorgegeven. De Traditie werd vervalst en ontwapend tegenover de dwaling om haar met de dwaling te verenigen.

Welk een buitengewone genade heeft monseigneur Lefebvre gekregen om eenvoudigweg over te dragen wat hijzelf had ontvangen, zoals geschreven staat op zijn grafsteen in Ecône, volgens de woorden van Sint Paulus (I Ko. 11, 23): *"Tradidi quod et accepi"*. Maar wat een strijd heeft hij moeten leveren om trouw over te leveren wat hij zelf had meegekregen! Wat een krachtdadige weerstand heeft hij geboden aan elke druk op hem uitgeoefend om hem de nieuwe mis te doen aanvaarden en aldus zijn seminarie te vernietigen! Wat een voorbeeld van werkkracht en geloofsbesef in 1975, 1976, ... en tenslotte in 1988, toen hij de *"operatie overleven van de Traditie"* doorvoerde met de bisschopswijdingen.

Ziedaar, beste vrienden, de strijdende Traditie die ervoor zorgt dat de overlevering zuiver en levendig blijft. Vooral het Heilig Misoffer dat geen enkele toelating of indult vereist om het christelijk leven vruchtbaar te bewaren. Het H. Misoffer is *"de Traditie in de hoogste graad van macht en plechtigheid"*, zoals onze meester Dom Guillou zegt in navolging van Dom Guéranger. Door het voortbestaan van het H. Misoffer in deze tijden van anti-liturgische ketterij is het deze Romeinse traditionele Mis die in zich de levendige strijdbaarheid doet standhouden in de waarachtige Traditie van de Kerk.

Laten wij God bidden dat Hij ons de genade van trouw schenkt aan dit H. Misoffer, dat ons de waarachtige Traditie zal doen beleven, samen met de trouw aan de overlevering van de Traditie aan de jonge generatie.

Sacramentsprocessie trekt door Gerwen

De traditionele Sacramentsprocessie trekt dit jaar op 2 juni door Gerwen. De plechtigheid begint met een Hoogmis in de oude St. Clemenskerk te Gerwen (Nuenen) volgens de Latijnse ritus. Deze plechtigheid begint om 10.30 uur. Daarna start de processie om ca. 12.00 uur. De Sacramentsprocessie staat dit jaar in het teken van het 750-jarig jubileum van de instelling van Sacramentsdag. Dit grootse feest is dit jaar te Luik gevierd waar voor het eerst in de kerkgeschiedenis deze processie trok. De processie te Gerwen trekt langs twee altaren gelegen aan de route. Bij elk altaar wordt de zegen met het Allerheiligste gegeven. Na afloop is er een feestelijke bijeenkomst in de priorij bij de oude kerk.

Persbericht in "Rond de Linde" van 30 mei 1996.

zondag 2 juni 1996

PLECHTIGE VIERING VAN SACRAMENTSDAG

IN GERWEN

De dag vangt aan met een plechtige Hoogmis

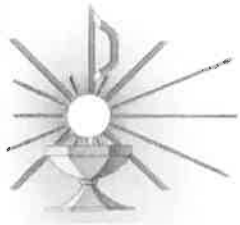

De schola uit Diestedde o.l.v. pater J. Wegner verzorgde de gezangen tijdens de H. Mis

Daarna trekt de processie uit

Gebed en zegen
bij het eerste rustaltaar

In 't Heilig Altaarsacrament
staat ons een oogst te bloeien,
die welig uit blijft groeien
tot leven zonder end.

In 't Heilig Altaarsacrament
Staan ons de bronnen open,
Die uit de zijde dropen
En vloeien zonder end.

O Jezus, in Uw Sacrament
Hebt Gij ons overladen
Met schatten vol genade
En liefde zonder end.

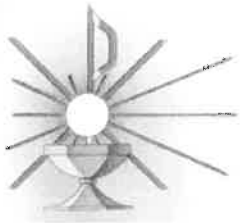

Bij het tweede rustaltaar

De prior als voorbidder en voorzanger in de processie

De groepsfoto tot slot

De priester is een Tweede Christus

Dom Columba Marmion
uit "Christus Ideaal van de Priester"

Drie aspecten van de gelijkvormigmaking van de priester met Jezus Christus

Voor de priester zou het de noodlottige dwaling betekenen, indien hij de priesterlijke waardigheid slechts een middelmatige achting toedroeg. Hij moet integendeel er zich een zeer hoog denkbeeld van vormen.

1. Geroepen door God

Het eerste aspect van onze gelijkenis met Christus in het priesterschap wordt uitgedrukt door deze woorden van Jezus tot zijn apostelen: "Niet gij hebt Mij gekozen, maar Ik ben het die u uitverkoren heb" (Joh. XV, 16).

"Niemand kan zich de priesterlijke waardigheid toeëigenen; men moet er door God toe geroepen worden, evenals Aäron" (Hebr. V, 4). Waarom wordt dit vereist? Omdat niemand het recht heeft zichzelf tot zulk een uitnemende levensstaat te verheffen. In Jezus Christus zelf is het priesterschap een gave van de Vader; Christus, zegt St. Paulus, heeft zichzelf niet verheven tot het opperste priesterschap, maar Hij heeft het ontvangen van Degene, die tot Hem sprak: "Gij zijt Mijn Zoon ... priester voor eeuwig naar de orde van Melchisedech". Ook de priester moet dus door de Almachtige worden gekozen.

Voortdurend moeten wij in ons levendig houden een dankbaar geloof in de keuze die de barmhartige Voorzienigheid van ons heeft gedaan met betrekking tot het priesterschap: "De goddelijke zalving is over u uitgestort met voorkeur boven uw metgezellen" (Ps. XLIV, 8). Deze uitverkiezing veronderstelt van de kant van God een geheel bijzondere liefde. Niet zelden heeft de Heer reeds van jongs af zijn uitverkorenen beschermd en geleid op hun levenspad. De gave van het priesterschap is als een gouden schakel, die het begin vormt van een nieuwe keten van uitgelezen genaden, voorbehouden aan de bedienaars van het altaar. Laten wij in deze grootse gedachte een voortdurende aansporing tot getrouwheid vinden.

Zeker, niemand van ons kan doordringen in het geheim van de voorbestemmingen en roepingen, dat in God verborgen blijft. Maar vaak doen zich duidelijke aanwijzingen voor, die in staat stellen om met voldoende zekerheid ons een praktische en persoonlijke overtuiging te vormen omtrent de goddelijke plannen met een ziel. De bisschop alleen kan, als gezaghebbend vertegenwoordiger van God, in laatste instantie de waarde van deze tekenen van roeping beoordelen en door een canonieke oproep de wil van de Hemel kenbaar maken.

Zonder deze hemelse roeping de Heilige Geest en de priesterlijke zalving trachten te ontvangen, is een der ernstigste vergrijpen, die kunnen gepleegd worden, en zulks blijft niet ongestraft.

Wanneer daarentegen, de diaken slechts in gehoorzaamheid aan zijn bisschop de handoplegging ontvangt, moet hij er verzekerd van zijn, dat God in zijn oneindige barmhartigheid hem waarlijk heeft uitverkoren. Daarom juist is het geluk dat hij smaakt priester te zijn, zo zuiver, en is de trots die hij er over heeft zo gewettigd.

2. De priesterlijke macht

Ook wegens de macht waarmee hij bekleed is vereenzelvigt zich de priester met Christus.

Het wezen van het priesterschap bestaat hierin, dat het gewijde tussenpersonen tussen hemel en aarde aanstelt, om de Heer de geschenken van de mensen te offeren en hun in ruil de genaden van God mee te delen. "De priester is door God aangesteld om tegemoet te komen aan de godsdienstige behoeften van het volk". Pro hominibus constituitur in iis quae sunt ad Deum (Hebr. V, 1).

Vóór Hij ten hemel steeg, heeft Jezus mannen willen achterlaten wier taak het is, zijn eigen daden van macht en van liefde voort te zetten door ze te hernieuwen. De priester bekleedt de plaats van Christus: Sacerdos vice Christi vere fungitur qui, id quod (Christus) fecit, imita-

tur ("De priester bekleedt werkelijk de plaats van Christus, daar hij op zijn beurt doet wat Christus vóór hem heeft gedaan). Zo drukt Sint Cyprianus zich uit, en met hem heel de christelijke overlevering.

Aan zijn priesters deelt Christus meer dan een loutere lastgeving mee. Hij bekleedt hen met zijn macht; Hij werkt krachtdadig door hun bediening. Hun priesterschap is zodoende geheel ondergeschikt aan dat van Jezus Christus, maar aan deze onderhorigheid ontleent het ook zijn opperste waardigheid; het is daardoor onder ons de afstraling van het priesterschap van de eengeboren Zoon.

De priester is belast met de heilige gaven: sacra dans. En dit op tweevoudige wijze: aan de Vader biedt hij Jezus aan, die op sacramentele wijze wordt geslachtofferd; dit is de gave bij uitnemendheid die de Kerk van de aarde aan God aanbiedt; en aan de mensen deelt de priester de vruchten van de Verlossing mee, dat wil zeggen, brengt hij de goddelijke genaden en kwijtscheldingen. De taak van de priester staat in de nauwste betrekkingen tot het kruisoffer in heel zijn volheid: hij is gemachtigd uitdeler van de schatten en barmhartigheden van Christus: Sic nos existimet homo ut ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei ("Wij moeten onder de mensen beschouwd worden als dienaars van Christus en uitdelers der goddelijke geheimen") (I Kor. 4, 1). Jacob had zich bekleed met de kleren van zijn broer Ezau om zó voor Isaak te verschijnen, en hij verzekerde zich zo van alle zegeningen die voor zijn oudere broer waren bestemd. Insgelijks is de priester door het merkteken bekleed met de macht zelf van Jezus Christus, en kan hij met meer waarheid dan Jacob tot de Heer zeggen:"Ik ben uw eerstgeboren zoon" (Gen. XXVII, 32).

Zijn vereenzelviging met de eeuwige Hogepriester is zo groot, dat in de H. Mis de priester niet zegt: "Dit is het lichaam... het bloed van Christus"; maar "Dit is MIJN lichaam... dit is MIJN bloed"... En welke zijn de woorden die hij uitspreekt wanneer hij in de biechtstoel de zonden kwijtscheldt? Ego te absolvo: "Ik spreek u vrij". Hij doet geen beroep op God; nee, hij spreekt en beveelt met gezag. Waarom? Omdat de Kerk, hem die gewijde woorden op de lippen leggend, met zekerheid weet, dat hij in die bediening één is met "Christus die met hem en door hem werkt": Agit in persona Christi.

Het priesterschap is een verheven voorrecht dat door de Vader aan de priester wordt verleend, evenals Hij er zijn Zoon me begiftigde. Het is de grootste gelijkenis die de mens kan hebben met het vleesgeworden Woord. Hier op aarde gaat niets de voortreffelijkheid van het priesterschap te boven.

3. Goddelijk en menselijk element van iedere priester

In de derde plaats moeten wij zeggen, dat evenals Jezus Christus waarlijk God en waarlijk mens is, ook de priester een goddelijk en een menselijk bestanddeel in zich draagt.

Gedurende de dagen van zijn sterfelijk leven verborg Christus zijn Godheid onder de sluier van zijn mensheid. Voor de menigte was hij "de zoon van een werkman": Nonne hic est fabri filius? (Matt. XIII, 55). In de ogen van het Sanhedrin en van de Romeinse soldaten gold Hij als een "misdadiger" die de strengste straffen verdiende. En toch was Hij het Woord Gods, de opperste Meester van het heelal en de bron van alle zegeningen.

Onder het uiterlijk van een mens onderworpen aan de beproevingen en aan de ellenden van de wereld, verbergt de priester in zich de onzichtbare grootheid van zijn priesterschap. De ongelovige ziet vaak in hem een wezen dat gevaarlijk is voor de samenleving; ternauwernood heeft hij voor hem de beleefdheid over, waarop de minste der burgers recht heeft.

En toch, wat een bovenmenselijke macht rust in deze broze handen! In deze mens van gewoon voorkomen zetelt een waarlijk goddelijke macht. Hij spreekt, en Christus daalt op het altaar om te worden geslachtofferd. "Ga in vrede", zegt de priester in naam van God tot de boeteling die, gedrukt door het gewicht van zijn zonden voor hem is neergeknield. En de zondaar, die een minuut tevoren misschien veroordeeld was tot de eeuwige straffen, staat thans verzoend op; hij is gerechtvaardigd, en zijn ziel straalt van hemelse genade.

Zo gaat Jezus zelf voort met de gelovigen te heiligen in alle omstandigheden van hun leven; van hun geboorte af tot in de angsten van de dood komt Hij voor zijn uitverkorenen tussenbeiden door de bemiddeling van zijn priesters. Men begrijpt dan ook met welke eerbied en liefde de dienaar van Christus steeds door geheel de christelijke maatschappij is omgeven. In het oog van de Kerk geldt hij als niet meer van zijn goddelijke Meester te onderscheiden.

Op een wijdingsdag was het oog van Sint Franciscus van Sales gevallen op een jong priester. Na afloop van de plechtigheid bemerkte hij, dat de nieuwgewijde aan de kerkdeur bleef staan als had hij met een onzichtbare persoon meningsverschil over wie vóór moest gaan, bij het verlaten van het heiligdom. Wat is er? vroeg de heilige. De jonge leviet bekende, dat hij het voorrecht bezat zijn engelbewaarder te zien. "Vóór ik priester werd, zei hij, ging hij altijd het eerst, maar nu wil hij niet meer vóór mij passeren". De engelen zijn geen priesters, maar zij eren in ons deze waardigheid die zij in Christus aanbidden.

"Dit is MIJN lichaam ..."

De uitnodiging tot heiligheid

Jezus ziet in zijn priesters zijn intieme vrienden. Na hun verheffing tot het priesterschap richt Hij tot zijn apostelen deze woorden: "Ik noem u niet langer dienaars, omdat de dienaar niet weet wat zijn meester doet; maar ik heb u vrienden genoemd omdat ik u alles bekend heb gemaakt, wat Ik van mijn Vader heb vernomen" (Joh. XV, 15). Na uw wijding werden diezelfde woorden tot u gezegd in Jezus' naam.

Uit uw waardigheid volgt voor u de ernstige gewetensplicht, en als het ware een aanhoudende uitnodiging, om te streven naar de volmaaktheid van uw staat.

Alles is bovennatuurlijk in het priesterschap.

Wij kunnen de goddelijke gave niet afmeten en waarderen naar de grondstellingen van deze wereld. "De wereld kent God niet", noch de dingen van God: Pater juste, mundus te non cognovit (Joh. XVIII, 25).

Reeds op het seminarie moet de priester zich de overtuiging bijbrengen, dat hij tot waarachtige heiligheid geroepen is. Nadien zal hij ernaar blijven streven om die overtuiging levendig te houden en te ontwikkelen door een leven van gebed en van toewijding. Het is onmogelijk "de waarde van de genade op de dag van de wijding ontvangen" te overschatten: Noli negligere gratiam quae in te est (I Tim. IV, 14).

Beweren, dat het voldoende is de zonde te vermijden zonder hoger te streven, - dat wil zeggen, zonder te leven van geloof en van liefde - is groot gevaar lopen, verloren te gaan. Zelfs al zou men niet tot dit uiterste geraken, men zou dan toch zijn hele bestaan doorbrengen, zonder die innige vreugden te genieten die God weglegt voor zijn trouwe priesters, en zonder in zijn volheid het priesterlijk werk te hebben volbracht dat van deze wordt gevraagd.

Reeds in het Oude Testament eiste God heiligheid bij de dienaars van de eredienst; en toch waren hun offeranden van bokken en vaarzen slechts de voorafbeelding van het offer van het Nieuwe Verbond. Hoeveel te meer vordert de Heer dan niet van ons een grote zuiverheid van leven!

Drie beweegredenen herinneren iedere priester er onophoudelijk aan, dat hij verplicht is naar de heiligheid te streven: zijn macht over het lichaam en bloed van de Zoon Gods; - zijn werkzaamheid als uitdeler van de genade: moet hij in die hoedanigheid zelf niet het eerst erdoor geheiligd worden? - Tenslotte verwacht het christenvolk van hem een les door het voorbeeld: Als hij aan anderen de wet van Christus predikt, mag hij dan in zijn gedrag de waarheid die hij leert, tegenspreken?

De traditionele leer over dit onderwerp samenvattend, verheerlijkt Sint Thomas de priesterlijke heiligheid als volgt: "Hij die de H. Wijding ontvangt, is bekwaam gemaakt de uitnemendste handelingen te verrichten, waardoor hulde gebracht wordt aan Christus in het altaarsacrament". "De priesters die tot zulk een verheven bediening zijn aangesteld, - aldus de grote Leraar - kunnen zich niet vergenoegen met een zekere morele rechtschapenheid, maar dienen een uitstekende deugd te verwerven".

De vertrouwde omgang met het Allerheiligste

Denken wij er genoeg aan? Wij zijn de vertrouwelingen van Jezus Christus en de bedienaars van zijn offer. Deze intimiteit met de Verlosser zou ons onophoudelijk moeten aanvuren. Geen leek, ook niet die God het aangenaamst zijn, geniet de gemakkelijke toegang tot Hem die ons verleend is. Hebben een Sint Gertrudis, een Sint Teresa, die zo met genaden overstelpt waren en zo intiem met Onze Heer verenigd leefden, ooit het brood en de wijn kunnen consacreren, ooit de Hostie tussen de vingers mogen nemen, of de H. Communie uitreiken?

De H. Hostie is zozeer zaak van de priester, dat zijn macht erover slechts beperkt wordt door de wetten en voorschriften van de Kerk. Jezus levert zich over aan zijn priester, zoals Hij zich gegeven heeft aan Maria, en alleen de priester heeft - buiten het geval van uiterste nood - het recht Hem aan te raken en Hem aan anderen te geven. Hij bewaart de sleutel van het tabernakel. Hij neemt Jezus voor de zieken-communie of om het volk te zegenen, en hij draagt Hem in processie door de straten.

"Ego te absolvo.."

Zou het toelaatbaar zijn dat leken, ja vrouwen uit het volk, Christus meer beminden dan zijn priesters Hem beminnen? Trachten wij dan in alle waarheid tot Jezus te zeggen: "O Christus, Gij hebt U aan mij gegeven, Gij hebt mij uw lichaam en uw bloed toevertrouwd, Gij hebt mij met de zorg belast voor de zielen die U toebehoren; ik wil mij op mijn beurt aan U overleveren; doe met mij zoals het U goeddunkt".

Waar het ook zij, bij het werk te Nazareth, gaande over de wegen van Galilea, in gesprek met zijn apostelen, of in

gebed op de berg, altijd en overal was Jezus wezenlijk priester. Zo zou het ook voor ons moeten zijn: wij houden niet op priester te zijn als wij het altaar verlaten; wij zijn het overal en altijd. Laten wij als Jezus leven, de geest gericht op de belangen van God: In his quae Patris mei sunt oportet me esse (Luk. II, 49).

Herinnert u de gelijkenis van de talenten: wij behoren tot hen die er vijf hebben ontvangen. Laten wij daarover nadenken. Volbrengen wij onze priesterlijke handelingen met de zeer volmaakte gevoelens die zij vragen? Maria, de moeder van Jezus, bezat een uitnemende heiligheid; evenzo moet de priester, wegens zijn intimiteit met "Hem die de heiligheid zelf is": Tu solus sanctus, Jesu Christe, in zijn leven een grote zuiverheid en een gestage geestelijke groei nastreven.

Om bij deze opgang de moed niet te verliezen, moet hij onophoudelijk in zijn hart het verlangen naar volmaaktheid aanwakkeren en zich het woord uit het Pontificale herinneren dat de bisschop richt tot de wijdelingen: "God is machtig genoeg om in u zijn genade te vermeerderen": Potens est Deus ut augeat in te gratiam suam.

De priester, bron van genaden voor de zielen

Het eeuwig priesterschap van Christus is de bron van alle genaden die de mensen hier beneden ontvangen, en ook de oorsprong van de gelukzaligheid die zij gedurende de eeuwigheid zullen genieten: De plenitudine ejus nos omnes accepimus (Joh. I, 16).

Het christelijk priesterschap nu, dat op aarde het werk van Christus voortzet en dat handelt krachtens zijn macht, is het gewone kanaal waarlangs de bovennatuurlijke gaven in de wereld komen.

Als wij onze waardigheid van priester onder dit opzicht beschouwen, ontdekken wij daarin een onvergelijkelijke grootheid.

In zijn opperste vrijheid en vrijgevigheid kan God voorzeker zijn genade schenken buiten onze bediening om. Niettemin wil het plan van de eeuwige wijsheid, dat de goddelijke aanneming, de kwijtschelding van de zonden, de hulp van de Hemel en elke onderrichting van de geopenbaarde waarheid tot ons geraken door bemiddeling van mensen, die bekleed zijn met macht vanuit de Hoge.

Deze orde van zaken is een voortzetting van het bestel van de Menswording. Evenals de wereld vrijgekocht is door een offer van oneindige waarde, maar dat het offer was van een mens, de nieuwe Adam, zo worden ook weer door bemiddeling van mensen die op aarde Christus vertegenwoordigen, de genaden van de Verlossing meegedeeld.

Dit bestel, door de Vader gewild, is een onafgebroken verheerlijking van de Zoon. Inderdaad, telkens als de gelovigen hun toevlucht nemen tot de priester, om verlicht en gesterkt te worden, erkennen zij in feite, dat, in het werk van het heil en van de heiligmaking, elk geestelijk goed van Christus uitgaat. Door dit praktisch geloof dragen de ledematen van het mystiek Lichaam bij tot de universele verheerlijking van de Verlosser; op hun manier treden zij aldus in de bedoelingen van de Vader, zoals die hun geopenbaard zijn in de woorden: "Ik heb Hem verheerlijkt en Ik zal Hem nog verheerlijken" (Joh. XII, 28).

Het doel van de Menswording is, het schepsel te verheffen tot de bovennatuurlijke orde. In principe is dit geschied in Jezus Christus, maar het is nog nodig, dat door middel van de genaden die de Kerk uitdeelt, iedere ziel die goddelijke verheffing in zich kan verwezenlijken. Dank zij de gaven die hij in zich draagt, kan iedere christen minstens door het voorbeeld, zijn naaste tot de deugd aantrekken. Maar de priester moet een stralend middelpunt van zijn goddelijk leven zijn. Zijn taak is het, de gewijde gaven mee te delen, vooral de gave bij uitnemendheid: Jezus Christus. Ambtshalve is hij leider: het is zijn plicht de kloosterling zowel als de gewone gelovige te leiden op de paden van de volmaaktheid. Zijn plicht ook is het "in ieder hart de boodschap van het Evangelie te doen weerklinken": Praedicate Evangelium omni creaturae (Marc. XVI, 15).

De grote zending van de priester is Jezus Christus aan de wereld te geven.

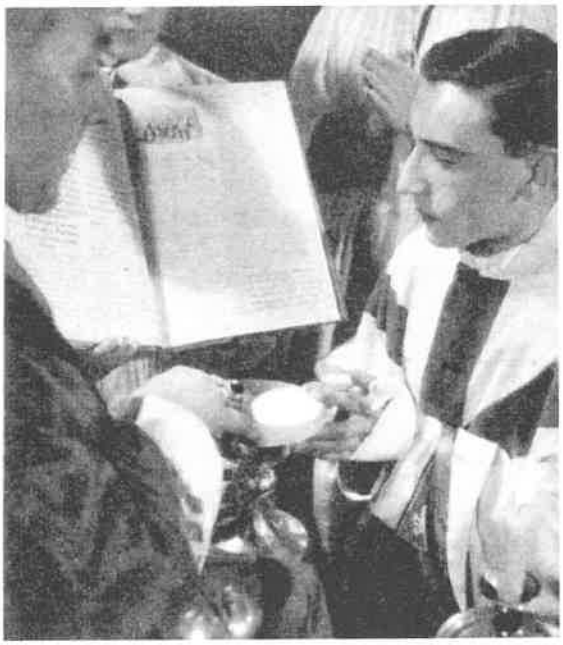

De wijdeling ontvangt de macht om de H. Mis op te dragen

Wij lezen in de Mis van de Kerkleraars: "Gij zijt het zout der Aarde": Vos estis sal terrae (Matt. V, 13). Dit is het woord van Jezus tot zijn apostelen. Allen die met de priester in aanraking komen, zien in hem die kiem van onbederfelijkheid; kon men naar waarheid steeds van hem zeggen: "Er gaat een kracht van hem uit die geneest" (Luk. VI, 19)! Maar dit hangt voor een groot deel af van zijn persoonlijke heiligheid.

Als het zout zijn kracht verloren heeft, dient het nergens meer toe; men werpt het weg als onnutte afval. Zo is het ook met de priester: bij de minste verflauwing in de ijver van zijn priesterschap, is zijn geestelijke invloed op de zielen reeds op weg te verminderen.

Is hij daarentegen vervuld van liefde tot God en leeft hij in innige vereniging met Jezus, dan doet hij goed, zelfs al is hij niet met zielzorg belast. Men heeft het vaak vastgesteld: als iemand waarlijk priester is, oefent hij als professor in de wijsbegeerte, in de wetenschap, in de humanoria, of als surveillant, onfeilbaar een weldoende invloed op zijn leerlin-

gen uit, en dat zelfs buiten zijn weten. Deze diepgaande invloed kan een leek niet in die mate eigen zijn, hoe goed en stichtend hij ook zij, want de priester is krachtens zijn roeping zelf "het zout der aarde".

Vergeten wij het nimmer: wij zijn werktuiglijke oorzaken in de hand van Jezus Christus voor de heiliging van de wereld. De werktuiglijke oorzaak moet innig verbonden zijn met de agens die zich van haar bedient: haar werkzaamheid voltrekt zich in de kracht van de hoofd-werker. Laten wij zo'n nederig en volgzaam werktuig zijn in Gods handen, en niet aan onszelf toeschrijven wat de Heer volbrengt door onze tussenkomst. De geldigheid van onze sacramentele bediening hangt af van de wijdingsmacht en van de jurisdictie die wij van de bisschop ontvingen; maar de heiligende vruchtbaarheid van ons woord in de biechtstoel, in de prediking en in al onze betrekkingen met de gelovigen, is voor het grootste deel te danken aan onze vereniging met Christus.

Priesterhart - Jezushart

Bewondert ook de wijsheid van het goddelijk bestel. In zijn barmhartige plannen heeft de Vader de Menswording niet enkel gewild met het oog op het heil van de wereld; Hij heeft ook gewild, dat wij in de goddelijke Middelaar een hart zouden vinden als het onze, een hart vol tederheid en medelijden, dat ons leed en onze ellende kent, behoudens de zonde.

De priester zet hier beneden de zending van Christus voort. Daarom heeft de Heer de uitdelers van zijn genade niet onder de engelen gekozen, hoe zuiver en vol liefde zij ook mogen zijn, maar onder de mensen. Dezen "zullen door de persoonlijke ervaring van de last van de aardse zwakheid en door het besef van hun eigen behoeftigheid, beter met de zwakheden en met de onwetendheid van de zondaars kunnen meeleven": Qui condolere possit iis qui ignorant et errant, quoniam et ipse circumdatus est infirmiate (Hebr. V, 2).

De Godheid van Jezus Christus vervult ons met bewondering en met eerbied, doch zijn goedheid en zijn barmhartigheid bemoedigen ons en trekken ons onweerstaanbaar aan. Zo ook heeft het christenvolk eerbied voor de verhevenheid van het priesterschap; maar toch, datgene wat in de priester aantrekt, en wat aan de mensen de dienaar van God zo dierbaar maakt, is vooral zijn goedheid en zijn meeleven met alle vormen van zwakheid en leed; het is zijn toewijding in de dienst van allen, gelijkend op die van Sint Paulus die er trots op ging te kunnen schrijven: "Ik ben allen dienstbaar, geleerden en onwetenden": Sapientibus et insipientibus debitor sum (Rom. I, 14).

In mijn vaderland dat drie eeuwen godsdienstvervolging heeft doorstaan, is de priester, die toen in het hart van de bevolking het geloof ongeschonden heeft bewaard, ook nu nog in ieder gezin en voor ieder van de gelovigen de raadsman gebleven naar wie men steeds luistert, de beste trooster en de trouwste vriend.

Met deze grote goedheid, die haar bron heeft in die van Jezus, moet de priester een levend geloof zien te verenigen in de krachtdadigheid van de genade waarvan hij de uitdeler is. Welke tekortkomingen en zonden zich ook mogen voordoen, de dienaar van Christus zal vast geloven aan de macht van de genade om aan de behoeften van een ieder te hulp te komen. Zoals een oud schrijver het zei, weet Jezus iedere ziel van goede wil om te vormen: "Hij ontmoet een tollenaar en maakt er een evangelist van; aan de boetvaardige moordenaar belooft Hij de hemel ... een zondares komt tot Hem, en Hij maakt haar de gelijke van de maagden".

Soms voelt de priester, dat hoewel hij zich met geheel zijn hart aan zijn zending geeft, hij niettemin beneden zijn ideaal blijft. Deze gewaarwording moet hem niet ontmoedigen. Want dit gevoel van nederigheid is een der beste gesteltenissen om de goddelijke zegen over hem en over zijn bediening te doen neerdalen.

Praedicate Evangelium omni creaturae...

Maar om aan de Heer welgevallig te kunnen zijn, moet deze overtuiging van eigen geringheid steeds vergezeld gaan van een onbegrensd vertrouwen in de verdiensten van Jezus: "In Hem, zegt Sint Paulus, zijt gij overladen geworden met alle rijkdom, in woord en in kennis... zodat gij bij niemand achterstaat in enige genadegave" (I Kor. I, 5 - 7). Al is het voor ons van belang onze armoede te erkennen, toch hebben wij nog meer reden om met de Apostel te zeggen: "Ik kan alles in Hem die mij sterkt" (Fil. IV, 13). Om zijn heilszending te vervullen, ontving Christus van de Vader het goddelijk leven; ook wij, in ons werk voor de zielen, ontvangen de genade uit de Hemel.

Iedere morgen ontmoeten wij Jezus: zijn vlees en zijn bloed doen onze ziel leven. Al wat wij te doen hebben is Hem met geloof te ontvangen om "ons met Hem te bekleden": Induimini Dominum Jesum Christum (Rom. XIII, 14). Ons hart zal dan vervuld worden met liefde en medelijden voor de zondaars, de onwetenden en de beproefden, voor allen die tobben en lijden. En wij zullen op het voorbeeld van Jezus verlangen dat "allen tot ons komen om verkwikt te worden": Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos (Matt. XI, 28).

Simonis wil steun voor moskeeën

door Jos Hagers
uit: "De Telegraaf" van woensdag 8 mei 1996.

Utrecht, woensdag

Kardinaal Simonis vindt dat de Nederlandse overheid de ruim 350 moskeeën in ons land moet gaan subsidiëren. De kardinaal heeft hiervoor gepleit tijdens een ontmoeting van rooms-katholieke kerkleiders met prominente partijleden van het CDA.

Simonis is er als rooms-katholiek kerkvorst zelfs voorstander van wanneer de overheid gaat meebetalen aan de bouw van nieuwe moskeeën in ons land.

De kardinaal verklaarde na afloop van zijn ontmoeting met het CDA, dat "de bijna 600.000 moslims in ons land in zo'n slechte maatschappelijke positie verkeren, dat de staat verplicht is een situatie te scheppen, waarin moslims kunnen functioneren". Simonis hoopt dat het CDA het voortouw neemt om tot een maatschappelijke verandering te komen.

Fel van leer

Het D66 Tweede-Kamerlid Hubert Fermina trok gisteren in een discussie voor de EO-radio fel van leer tegen de uitspraak van de kardinaal.

Fermina wees er op dat door de in de Grondwet vastgelegde scheiding tussen kerk en staat de financiële steun van de overheid voor de verschillende kerkgenootschappen in Nederland jaren geleden is afgeschaft.

De kerken en synagogen moeten sindsdien door collectes en kerkbelasting in hun eigen onderhoud voorzien.

Het D66 Tweede-Kamerlid noemde het argument van de woordvoerder van de rooms-katholieke kerk, dr. Karel Steenbrink, dat de moslims de kans moeten krijgen een achterstand in te halen omdat zij vroeger nooit subsidie hebben gehad "lariekoek". Wel vindt hij dat de moskeeën net als de kerken moeten kunnen profiteren van de diensten van door de overheid gesubsidieerde maatschappelijke organisaties.

Dr. Steenbrink, wetenschappelijk hoofdmedewerker van de theologische faculteit van de Rijksuniversiteit Utrecht, nam zelf afstand van de uitspraak van kardinaal Simonis, dat de staat ook de bouw van moskeeën zou moeten subsidiëren.

Steenbrink benadrukte, dat de Kerk zich zelf genereus zou kunnen tonen door leegstaande kerkgebouwen beschikbaar te stellen. Volgens hem is het probleem echter dat veel behoudende gelovigen"leegstaande kerkgebouwen nog liever in een supermarkt of een sauna veranderen dan dat zij het pand als moskee beschikbaar stellen."

C.Coskun, oud-voorzitter van de Islamitische Raad Nederland is blij met de uitspraak van kardinaal Simonis. "Integreren in Nederland kan niet zonder investeren. De moskeeën vervullen in Nederland een belangrijke maatschappelijke functie. Om de Nederlandse samenleving daarvan te laten profiteren, is een financiële inhaalslag nodig", aldus Coskun.

De woordvoerster van de Nederlandse Moslim Raad, mevrouw S. Abdus Satar, toonde zich verbaasd over de uitspraak van kardinaal Simonis.

"De kardinaal heeft met zijn standpunt een opmerkelijke ommezwaai gemaakt, want tot dusver was het beleid van zijn kerk er vooral op gericht om moslims tot het rooms-katholieke geloof te bekeren."

De Nederlandse Moslim Raad is wel blij met de belangstelling voor de moeilijke financiële positie van veel imams.

ZE HEBBEN HEM ONTTROOND

uit het gelijknamige boek van mgr. M. Lefebvre

Hoofdstuk XVII

De pausen en het liberale katholicisme

Het "katholieke" liberalisme is een echte ramp.

Pius IX

Abbé Roussel heeft in zijn boek[1] een hele reeks verklaringen van paus Pius IX verzameld, verklaringen waardoor de liberaal-katholieke poging om de Kerk met de revolutie te verenigen wordt veroordeeld. Hier volgen er een paar, die wij best eens mogen overwegen.

"Uw land lijdt onder de vermenging van beginselen. Daardoor kan het de goddelijke zegeningen niet verdienen. Ik zal het kind onomwonden bij zijn naam noemen: wat ik vrees zijn niet al die arme sukkels van de Parijse Commune... ik vrees de ongelukkige politiek, dat liberale katholicisme. Dat is de echte ramp... Ik vrees dat welles-nietes-spelletje dat de godsdienst zou kunnen vernietigen. Zeker, wij moeten de liefde beoefenen en alles doen wat we kunnen om de verdwaalden weer naar huis te brengen. Maar daarvoor hoeven we toch hun opvattingen niet te delen!"[2].

*

"Eerbiedwaardige broeder (de bisschop van Quimper), zeg de leden van de Katholieke Bond toch dat Wij, telkens als Wij de openlijke aanhangers van liberale opvattingen hebben berispt, niet de kerkhaters bedoelen waar we niet op hoefden te wijzen, maar diegenen op wie Wij kort geleden nog de aandacht hebben gevestigd. Dat zijn zij die het verborgen virus van de liberale beginselen, die ze met de melk hebben opgezogen, in stand houden en voeden onder voorwendsel dat het niet duidelijk met een kwade geest besmet is en volgens hen dus niet schadelijk kan zijn voor het geloof. Dat zijn zij die het gif lichtvaardig op anderen overbrengen, en zo het zaad verspreiden van de revoluties waardoor de wereld allang wordt geschokt"[3].

*

"Ofschoon de kinderen van de wereld handiger zijn dan de kinderen van het licht, zouden hun listen (die van de vijanden der Kerk) zonder twijfel minder succes hebben, als velen onder de naamkatholieken hun geen vriendenhand boden. Helaas, er zijn er die met onze vijanden schijnen te willen optrekken. Ze spannen zich door middel van zogenaamd "liberaal-katholieke" leerstellingen in voor een verbond tussen licht en duisternis, voor een vergelijk tussen recht en onrecht. Die leerstellingen berusten op zeer verderfelijke beginselen. Ze praten de wereldlijke macht naar de mond, als die inbreuk maakt op de rechten van de godsdienst en brengen het volk ertoe, de meest onrechtvaardige wetten goed te keuren of ten minste toe te laten, alsof er niet geschreven stond dat niemand twee heren dienen kan.

Wel, zulke lieden zijn zeker gevaarlijker en verderfelijker dan openlijke vijanden, zowel omdat zij, misschien zonder het zelf te vermoeden, elkaar helpen zonder dat het gemerkt wordt, als omdat zij, balancerend op de uiterste grens van wat nog niet formeel veroordeeld is, een schijn van rechtschapenheid en onberispelijkheid in de leer weten op te houden. Zo lokken zij onvoorzichtige, irenisch gezinde personen aan en bedriegen zij rechtschapen mensen die tegen een openlijke dwaling in opstand zouden komen. Op die manier kweken zij verdeeldheid, verscheuren zij de eenheid en verzwakken zij de krachten die zouden moeten worden gebundeld om ze vereend tegen de vijand te keren ..."[4].

"Wij kunnen alleen maar blij zijn dat u de taak op u genomen hebt om de beslissingen van Onze Syllabus te verdedigen en uit te leggen, vooral de besluiten die het quasikatholieke liberalisme veroordelen. Daar dat een groot aantal aanhangers telt, zelfs onder rechtschapen mensen, en minder van de waarheid schijnt af te wijken, is het gevaarlijker voor de anderen en bedriegt het gemakkelijker de mensen die niet zo op hun hoede zijn. Omdat het ongemerkt en geniepig de katholieke geest aantast, sloopt het de krachten van de katholieken en vermeerdert het die van de vijanden"[5].

*

Hoe durven liberale katholieken na zulke veronderstellingen nog ontkennen dat ze verdienen verraders, overlopers en gevaarlijke vijanden van de Kerk genoemd te worden!

Om onze verhandeling over het liberale katholicisme in het algemeen te besluiten, volgt hieronder nog het oordeel van een gezaghebbend getuige: Emile Keller, een Franse afgevaardigde in 1865, die in zijn boek "Le Syllabus de Pie IX - Pie IX et les principes de '89" schrijft:

Wat is dat toch voor een compromis, waar men nu al jarenlang op uit is en dat men tegenwoordig al maar sterker wil opdringen? Welke ruimte wil men voor de Kerk nog laten in een gebouw waar ze onmiddellijk buitengesloten zou worden? Liberalen en bestuurders accepteren haar graag als hulpkracht, maar willen buiten haar invloed en los van haar gezag hun volledige onafhankelijkheid, hun onbeperkte soevereiniteit en hun vrijheid van handelen bewaren. Ze willen haar wel het gebied van het geweten laten, mits zij van haar kant de politiek aan hen overlaat en erkent dat de moderne, onder de naam "beginse-

len van '89" bekende ideeën, sociaal zeer doeltreffend zijn.

Heel wat edelmoedige geesten lopen in die val en begrijpen niet, hoe men zulke toch zo bescheiden voorstellen kan weigeren. Sommigen verwijderen zich van de Kerk in de dwaze mening dat die echt de vooruitgang en de vrijheid afwijst. Anderen zijn wel van het tegendeel overtuigd, maar durven de voortreffelijkheid van de moderne leuzen niet te ontkennen en doen ijverig moeite om de Kerk de aangeboden verzoenende hand te doen aannemen.

Met veel goede wil menen ze zichzelf te mogen wijsmaken dat, enkele nuances daargelaten, de beginselen van 1789 zuiver christelijke beginselen zijn. Men zou echt van de omstandigheden profiteren, als men ze overnam en de H. Stoel ertoe kon brengen om ze stap voor stap en heel geleidelijk te erkennen en te zegenen".

Juist gezegd! Dat is er precies gebeurd tijdens het Tweede Vaticaans Concilie: het is de liberalen gelukt de beginselen van 1789 te doen zegenen door paus en concilie. Dat zal ik u later trachten aan te tonen.

1 "Libéralisme et catholicisme", 1926.
2 Tot de pelgrims van Nevers, juni 1871.
3 Brief aan een katholieke kring te Quimper, 1873.
4 Brief aan de katholieke kring van Milaan, 1873.
5 Brief aan de redactie van een katholieke krant van Rodez, december 1876.

Hoofdstuk XVIII

Het sprookje van de naakte waarheid.

Van Lamennais tot Sangnier

"Ze durven godslasterlijk beweren dat er een geestelijke band is tussen het Evangelie en de Revolutie"

de H. Pius X.

Nauwelijks heeft het "katholiek" liberalisme vorm gekregen, of het zet onder de vlag van de vooruitgang de aanval in tegen de Kerk. Laat ik enkele namen van het progressieve liberalisme noemen.

I. Lamennais (1782-1854)

Félicité de Lamennais, een priester die tegen de Kerk zal opstaan en zijn priesterschap ontrouw zal worden, baseert zijn liberalisme op de mythe van de vooruitgang van de mensheid, die zich openbaart door een groeiende drang van de volkeren naar vrijheid. "Die beweging," zegt hij, "is onverwoestbaar verankerd in een eerste grondwet, krachtens welke de mensheid ernaar streeft om zich geleidelijk los te maken uit de banden van de kindsheid. Dat gebeurt naarmate de volkeren, als het intellect door het groeiend en zich ontwikkelend christendom bevrijd is, bij wijze van spreken de mannelijke leeftijd bereiken"[1]. In de middeleeuwen had de mensheid in haar kinderjaren het voogdijschap van de Kerk nodig. Tegenwoordig moeten de volwassen geworden volkeren zich losmaken van die voogdij door de Kerk te scheiden van de staat. Wat de Kerk betreft, die moet zich aanpassen aan de nieuwe toestand die zij zelf geschapen heeft: "Een nieuwe sociale orde, gebaseerd op een geweldige vrijheidsontwikkeling, onontkoombaar gemaakt door het katholicisme dat zelf in de zielen het ware begrip en gevoel voor recht heeft doen groeien".

Uit de folder, opgesteld om het program van het dagblad "L'Avenir" uiteen te zetten, blijkt dat de theorie van Lamennais uitloopt op puur liberalisme:

"Alle vrienden van de godsdienst moeten begrijpen dat die maar één ding nodig heeft: de vrijheid".

Dat betekende dat men de Kerk voor de wet gelijk wilde schakelen met alle religieuze verenigingen of confessies. Paus Gregorius XVI moest die dwaling wel veroordelen. Dat deed hij in de encycliek "Mirari vos" van 15 augustus 1832 door te veroordelen:

"hen die Kerk en staat willen scheiden en de onderlinge eendracht van staatsgezag en priesterschap willen verbreken." Want, legt hij uit, "het is zeker dat de voor de belangen van godsdienst en burgerlijk gezag altijd zo gunstige en heilzame eendracht gevreesd wordt door de aanhangers van een ongebreidelde vrijheid"[2]. -

en ook *"de dwaze stelregel of liever de waanzin dat men aan wie dan ook de vrijheid van geweten moet verzekeren en waarborgen"*[3].

Natuurlijk kon de Kerk zich niet neerleggen bij het revolutionaire en liberale beginsel van vrijheid voor allen, bij de toekenning van dezelfde vrijheid aan alle religieuze opvattingen zonder onderscheid! En wat de mythe van het groeiende mondig-worden van de mensheid betreft: de katholieke godsdienst noemt dat terecht geloofsverzaking van de volkeren.

II. Marc Sangnier en de "Sillon".

Ondanks de pauselijke veroordelingen blijft het progressieve liberalisme de Kerk binnendringen. Abbé Emmanuel Barbier heeft een boekje geschreven dat heet: "Le progrès du liberalisme en France sous le pontificat du pape Léon XIII"[4] (De vooruitgang van het liberalisme in Frankrijk onder het pontificaat van Leo XIII).

Daar staat een hoofdstuk in over het "progressieve katholicisme", waar de schrijver dit van zegt: "De uitdrukking "progressief katholicisme" is er een die graag gebruikt wordt door M. Fogazzaro in zijn roman "Il santo", om al de hervormingen aan te duiden die hij op het gebied van leer, inwendig leven en tucht van de Kerk vraagt. De beweging die wij in Frankrijk bestudeerd hebben en waarvan M. Fogazzaro tegenwoordig in Italië de meest gezaghebbende woordvoerder is, heeft bijna precies dezelfde strekking".

Als men dan nog weet dat Fogazzaro schaamteloos voorstelde om de Kerk door het modernisme te laten overspoelen[5], dan ziet men wel dat modernisme en liberaal katholicisme broer en zus zijn en dezelfde tactiek toepassen.

*

In 1894 begint Marc Sangnier met de uitgave van zijn tijdschrift "Le Sillon", waardoor er onder de jeugd een stroming ontstaat die ervan droomt de Kerk te verzoenen met de principes van 1789 en de

De H. Pius X veroordeelde krachtig het liberalisme

Kerk wil doen samenwerken met het socialisme en de universele democratie op basis van de ontwikkeling van het menselijk geweten. Toen zijn ideeën in de seminaries doordrongen en de beweging op godsdienstig gebied steeds onverschilliger werd, zag de H. Pius X zich verplicht zijn brief "Onze apostolische opdracht" van 25 augustus 1910 te schrijven. Die brief veroordeelt de door de leiders van de Sillon gekoesterde droom van hervorming van de maatschappij:

"Hun droom is, de natuurlijke en traditionele grondslagen ervan te veranderen. Zij beloven voor de toekomst een stad die op andere beginselen is gegrondvest, beginselen die ze voor vruchtbaarder en heilzamer durven te verklaren dan die waarop de christelijke stad van nu berust (...).

De Sillon wil op een prijzenswaardige wijze bezorgd zijn om de menselijke waardigheid. Maar die waardigheid ziet hij zoals sommige filosofen waarover de Kerk allesbehalve tevreden kan zijn.

Het eerste element van die waardigheid is de vrijheid, in die zin dat ieder mens autonoom is, behalve op godsdienstig gebied. Uit dat grondbeginsel trekt de Sillon de volgende conclusies:

"Op dit ogenblik is het volk onder de voogdij van een van het volk onderscheiden gezag. Daar moet het zich van losmaken: politieke emancipatie(...). Een politieke en sociale organisatie die op de dubbele grondslag van vrijheid en gelijkheid berust en waar weldra de broederschap bij zal komen, dat noemen ze democratie."

Nadat de H. Pius X evenals Leo XIII de valse slogan van vrijheid en gelijkheid aan de kaak heeft gesteld, legt hij de achtergronden van het progressieve liberalisme van de Sillon bloot:

"De Sillon gaat tenslotte uit van een verkeerde opvatting van de menselijke waardigheid. En omdat die het fundament vormt van de sociale grondbegrippen, moeten deze ook allemaal vals zijn.

Volgens de Sillon zal de mens zijn naam pas echt waard zijn op de dag dat hij zich een verlicht, sterk, onafhankelijk en autonoom geweten heeft verworven, een geweten dat geen meester meer nodig heeft, dat alleen maar aan zichzelf gehoorzaamt en zonder verkeerd te handelen de grootste verantwoordelijkheden op zich kan nemen. Dat zijn grote woorden waarmee men de menselijke hoogmoed prikkelt (...).

Wat! Ze willen uw katholieke jeugd wantrouwig maken tegenover de Kerk, haar moeder! Ze maken haar wijs dat het de Kerk negentien eeuwen lang niet is gelukt om de maatschappij in de wereld een gezonde basis te verschaffen en dat de Kerk zich de sociale begrippen van gezag en vrijheid, van gelijkheid, broederschap en menselijke waardigheid nog altijd niet eigen heeft gemaakt (...). Dat zijn opvattingen, ingegeven door de revolutie (...). Wij hoeven niet aan te tonen dat de komst van de universele democratie niet van belang is voor het werk van de Kerk in de wereld" (...).

Dan stelt de H. Pius X het indifferentisme van de Sillon aan de kaak, een indifferentisme dat als twee druppels water lijkt op dat van Vaticanum II[6]:

"Wat moeten we denken van die eerbied voor alle dwalingen en van die vreemde uitnodiging door een katholiek aan alle afgescheidenen om hun overtuiging door studie te versterken en daaruit steeds nieuwe kracht te putten? Wat moeten we denken van een verbond waarbinnen alle godsdiensten en zelfs de vrije gedachte[7] zich zonder meer mogen uiten?"

En de heilige paus stoot door tot de kern van de zaak:

"De Sillon (...) is voortaan alleen nog maar een armzalig uitvloeisel van een grote afvallige stroming die in alle landen wordt georganiseerd om te komen tot de stichting van een universele Kerk zonder dogma's, zonder hiërarchie of regel voor de geest, zonder rem op de hartstochten (...).

Wij zijn maar al te goed op de hoogte van de sombere kweekplaatsen waar die verderfelijke leerstellingen worden uitgedokterd (...). De leiders van de Sillon hebben het niet kunnen laten: door hun overspannen gevoelens (...) hebben ze zich laten meeslepen om een nieuw Evangelie te gaan aanhangen (...). Omdat hun ideaal verwant is met dat van de Revolutie durven ze godslasterlijk beweren dat er een geestelijke band is tussen Evangelie en revolutie (...)."

De H. Vader besluit dan zijn brief met vast te leggen waaraan de echte sociale orde moet voldoen:

"(...) De Kerk, die het geluk van de volkeren nooit verraden heeft door compromiterende verbintenissen aan te gaan, hoeft zich niet vrij te maken van het verleden (...). Ze hoeft met de steun van hen die echt aan het herstel van het sociale leven willen werken de door de revolutie gebroken organismen maar weer te herstellen[8] en die, bezield door de oude christelijke geest, maar aan te passen aan het nieuwe milieu dat door de materiële evolutie[9] van de tegenwoordige maatschappij ontstaan is. Want de ware vrienden van het volk zijn geen revolutionairen of nieuwlichters, maar traditionalisten".

Met die krachtige en nauwkeurige woorden veroordeelt de heilige paus

Pius X het progressieve liberalisme en definieert hij de echt katholieke houding.

Het is mijn grootste troost, van mijzelf te kunnen getuigen dat ik trouw gebleven ben aan de leer van die heilig verklaarde paus.

De aangehaalde passages werpen een eigenaardig licht op de conciliaire leerstellingen die zich op hetzelfde gebied bewegen. Daar zal ik weldra nader op ingaan.

1 Oeuvres complètes T.X. 317-318, geciteerd door DTC.T.VIII, kol. 2489.
2 Cf. Dz. 1615.
3 PIN 24 vgl. Dz 1613
4 Ofschoon het werk toentertijd uit voorzorg veroordeeld is, heeft het zijn volle waarde behouden.
5 Vgl. Ploncard d'Assac, L'Eglise occupée, hfdst. XV: Une société secrète dans l'Eglise?
6 Vgl. Dignitatis humanae, nr.4.
7 "De vrije gedachte" is slechts een vertakking van de vrijmetselarij.
8 De H. Pius X bedoelt hier het gildewezen van de ambachtslui, bewerker van sociale eendracht, dat lijnrecht tegenover de vakbeweging staat, die oorzaak van klassenstrijd is.
9 De evolutie heeft betrekking op de materiële en technische vooruitgang, maar mens en maatschappij blijven onderworpen aan dezelfde wetten. Vaticanum II zal in "Gaudium et spes" dat onderscheid negeren en daardoor opnieuw in de uiterst linkse doctrine van de Sillon vervallen.

AUTONOOM HUIS VAN NEDERLAND

Gerwen: **Eerw. Heer M. GRÜN en Eerw. Heer E. JACQMIN**
St. Clemenskerk
Priorij St. Clemens
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen — Tel. 040/2 83 45 05
Fax 040/2 83 45 55

Op zondag 11.30 uur H.Mis, 18.30 uur Lof.
Maandag en donderdag 18.30 uur H. Mis; dinsdag, woensdag, vrijdag en zaterdag:inlichtingen 04 02 83 45 05; eerste vrijdag van de maand van 16 tot 18.30 uur uitstelling van het Allerheiligste, 17.45 uur rozenhoedje, 18.30 uur H. Mis.
Op feestdagen: inlichtingen 040/2 83 45 05.
Biechtgelegenheid: vóór en na de H. Mis; tijdens de uitstelling van het Allerheiligste.

Maastricht: **Kapel H. Theresia van Lisieux** (Bredestraat 2)
Op zondag 8.30 uur Gezongen H. Mis. Op vrijdag en op feestdagen meestal 19 uur H. Mis: inlichtingen 040/2 83 45 05.
Biechtgelegenheid:vóór de H.Mis en op aanvraag.

Den Haag: **Kapel O.L.V. van de Rozenkrans** (kerkboot); Calandkade, tegenover nr. 160, 2521 AA Den Haag — Tel. 07 0/3 89 65 60
Op zondag 10.30 uur Gezongen H. Mis.
Eerste vrijdag van de maand 19 uur H. Mis met aansluitend H. Uur; eerste zaterdag van de maand 11 uur H. Mis (Priesterzaterdag), daarna uitstelling v.h. Allerheiligste en aanbidding tot 16 uur.
Op feestdagen: inlichtingen 0402 83 45 05 (Gerwen).
Biechtgelegenheid: zondags vóó/r en na de H. Mis; anders telkens ca. een half uur voor de H. Mis.

Nijmegen: **Maria-kapel** (Berg en Dalseweg 208)
Op zondag 15.30 uur Gezongen H. Mis; eerste zaterdag van de maand 11 uur H. Mis, daarna uitstelling v.h. Allerheiligste.
Voor nadere gegevens bel 02 4/3 23 74 86
Biechtgelegenheid: telkens vóór en na de H. Mis.

Lijst met alle priorijen van de Priesterbroederschap St. Pius X (of met die van een bepaald land) verkrijgbaar St. Clemens Priorij in Gerwen, of bij de Christus Koning Priorij in Brussel.

De Plechtige Eerste H. Mis van de Eerwaarde Heer Carlo de Beer zal plaatsvinden op zondag 14 juli in Gerwen, om 10.30 uur.

AUTONOOM HUIS VAN BELGIE EN LUXEMBURG

Brussel: **E.H.B. LORBER en E.H.P. de MAILLARD**
Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel Tel. 02 / 550 00 20
Fax 02 / 550 00 29
Op zond. 7.45 uur H. Mis, 9.00 uur Gezongen H. Mis,
10.30 uur Hoogmis; 17.30 uur Vespers en Lof.
Door de week 7.15 uur of 18.30 uur H. Mis; Zaterdag H. Mis 8.00 uur
Donderdag: H. Mis en Heilig Uur om 18.00 uur.

R.K. basisschool (franstalig) **"Notre-Dame de la Sainte-Espérance"** (Ecole primaire)
inlichtingen bij de Christus Koning Priorij (zie hierboven)

Antwerpen: **E. H. J. VERLINDEN en E. H. R. SCHMITT**
Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23, 2018 Antwerpen Tel. 03 / 233 04 49
Fax. 03 / 234 21 69
Op zondag 7.45 uur H. Mis, 10.00 uur Hoogmis;
maandag t/m vrijdag: 18.30 uur H. Mis; zaterdag 11.00 uur;
door de week uitstelling van het Allerheiligste van 17.00 u. tot 18.15 u.,
rozenhoedje om 17.45 uur; op zondag 17.00 uur rozenhoedje voor het uitgesteld Sacrament
Biechtgelegenheid: Zaterdag van 16.00 tot 17.00 uur, anders op afspraak.

Gent: Sint-Amanduskapel, Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. 03 / 233 04 49
Op zon- en feestdagen 10.00 uur Hoogmis (wijzigingen mogelijk).
Biechtgelegenheid: voor en na de H. Mis.

Namen: Saint-Aubain Kapel, Rue Delvaux 10, 5000 Namur. Tel. 02 / 550 00 20
Zon- en feestdagen 10.30 uur Gezongen H. Mis (wijzigingen mogelijk).

Quiévrain: Carmel du Sacré-Coeur Tel. 065 / 45 79 22
16, rue des Wagnons, 7380 Quiévrain
Aalmoezenier: Eerw. Heer Bruno RAVILLY Tel. 065 / 45 81 65
Op zond. 10.15 uur H. Mis. Door de week 8.00 uur H. Mis, zat.7.40 uur.

LUXEMBURG: Inlichtingen voor de uren van de H. Missen bij 02 / 550 00 20 of (352) 46 21 19.

Retraites

Geestelijke Oefeningen van de H. Ignatius:

Heren: maandag 22 t/m zaterdag 27 juli
Dames: maandag 29 juli t/m zaterdag 3 augustus

in de priorij van Antwerpen: Hemelstraat 21 - 23

Meld u tijdig aan!

BOEKEN:

MIJN OFFER MET JEZUS, (voor kinderen), Biblica, Brugge, 1963. *f* 2

GOD MIJN VADER, Een eerste godsdienstboek, door pater Raphaël Niessner OSB, Hovine,Marquain 1987, 120 bladz. *f* 15

GOD HEEFT MIJ GEROEPEN, Handleiding voor Biecht en Communie, door pater Raphaël Niessner OSB, Hovine, Marquain, 1985, 120 bladz. *f* 15

CATECHISMUS ten gebruike van al de bisdommen van België, Mechelen 1954, heruitgave 1987. *f* 5

NEDERLANDSE CATECHISMUS, voor het bisdom 's Hertogenbosch, 1948, heruitgave 1984. *f* 12,50

DE GROOTHEDEN VAN DE H. AARTSENGEL MICHAEL, Meditaties ter ere van de hemelse prins der engelen, door N. Ricci; Lanaken 1986, 224 bldz. *f* 18

VASTENTIJD, door prelaat Robert Mäder, Nuenen, 1988, 48 bldz. *f* 2

AMBT EN PERSOON VAN SIMON PETRUS, predicatie door pater Franz Schmidberger, Nuenen, 1988, 26 bldz. *f* 2

DE H. MIS, een miskende schat, door de H. Leonardus van Porto Mauritio, Goirle 1989, 36 bladz. *f* 4

KORTE SAMENVATTING VAN DE VOORSCHRIFTEN VOOR HET CHRISTELIJK LEVEN, door kard. Mercier, 1912, herdruk Goirle 1989, 24 bladz. *f* 3

LEIDRAAD VOOR DE BIECHT, voor volwassenen, Goirle 1989, 34 bladz. *f* 6

DE TIJDBOMMEN VAN HET TWEEDE VATICAANS CONCILIE, door Pater F. Schmidberger, Goirle, 1990, 30 bladz. *f* 4

ECÔNE, PRIESTERS VOOR MORGEN, videocassette, 45 min. VHS, Ecône 1986 *f* 80

Alle boeken en de videocassette verkrijgbaar bij: Stichting St. Jozef, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen (Nederland). De prijzen zijn excl. verzendingskosten.

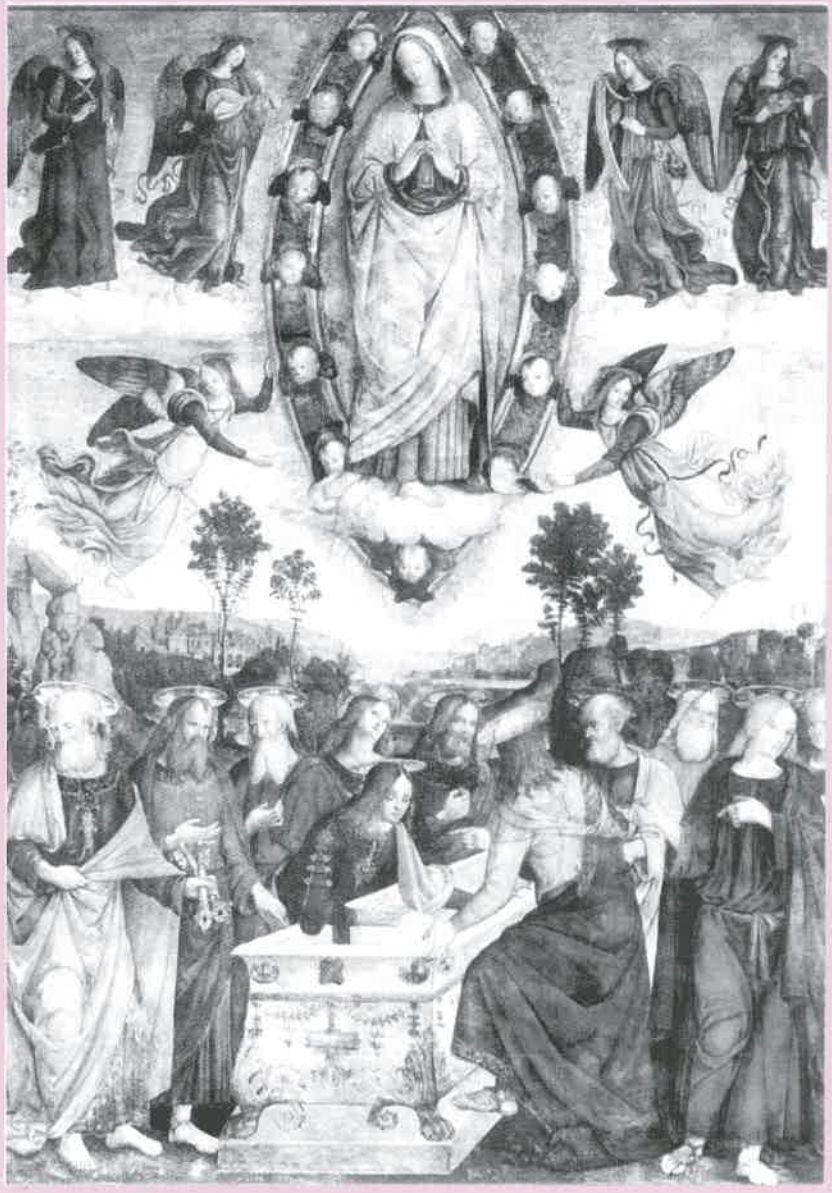

En er verscheen
een groot teken aan de hemel:
een Vrouw,
bekleed met de zon,
de maan onder haar voeten en
op haar hoofd
een kroon van twaalf sterren.

(Apoc. 12, 1)

INHOUD

Geachte Lezers,
(pater M. Grün)
2

De levende en strijdende Traditie
(voordracht door mgr. B. Tissier de Mallerais t.g.v. 750 jaar Sacramentsdag)
3

PlechtigeViering Sacramentsdag in Gerwen
9

De priester is een tweede Christus
(Dom Columba Marmion;
uit "Christus Ideaal van de Priester")
13

Simonis wil steun voor moskeeën
(Jos Hagers;
uit "De Telegraaf")
18

Ze hebben Hem onttroond
(uit het gelijknamige boek van mgr. Lefebvre; hoofdstukXVII en XVIII)
19

Adressen Nederland
22

Plechtige Eerste H. Mis van de E.H.Carlo de Beer
22

Boeken / adressen
België en Luxemburg
23

Retraites
23

Hemelvaart van Maria
24